

På Kunstnerforbundet blir ekspresjonismen revet opp med røttene og sentrifugert i kaskader av maling.

Det umuliges mulighet

Tommy Olsson
KUNST

Christian Tony Norum
Kunstnerforbundet, Oslo
Står til 22. november

ANMELDELSE

Christian Tony Norum sprenger en ny åpning i tradisjonen. Det er hinsides action painting.

Det blir nødvendig å dvele litt ved det umulige et øyeblikk. Det blir etter hvert også skrikende nødvendig å lese pressemeldingen til denne utstillingen, som – i tillegg til å bekrefte det umulige, gjør rede for at det er Theodor Kittelsens håndmalte dører jeg nettopp passerte, og at fotografiene som flankerer åpningen inn i salen er tatt av Jon Lundell, som bor i huset der dørene vanligvis er å finne – altså Kittelsens hus, i Hvitsten.

Det er den type ting man kan gruble seg grønn over hvis man ikke kaster inn håndkleet og leser dette presseskrivet, men det er altså umulig nok som det er.

Det som kan tenkes å være mest umulig, er det som faktisk skjer her. Ekspresjonismen blir revet opp med røttene og sentrifugert i kaskader av maling. Det sprenger faktisk en ny åpning i tradisjonen. Noe hinsides action painting – som i seg er en umulig term, siden det vanskelig lar seg gjøre å forestille seg et maleri som ikke utløper fra en aktivitet.

FAKTA

Christian Tony Norum:

- Norsk kunstner, født 1980.
- Utdannet ved Statens Kunstakademi i Oslo.
- Arbeider med maleri performance, video og installasjon.
- Har gjort soloutstillinger på Noplace i Oslo, Arena Vestfossen og Edvard Munchs studio på Ekely, og deltatt i en rekke gruppeutstillinger.

All painting is action painting.

Her er fargene gjerne applisert med en type galskap som ser ut til å adressere aktiviteten mer enn resultatet. Men det umulige forblir umulig, og det skulle allerede innledningsvis stå klart at denne flommen – der det abstrakte noen ganger tar en sving innom noe fragmentert gjenkjennelig på veien, først og fremst aspirerer til å stå i skarp dialog med kunsthistorien.

Ergo, det visjonære anslaget er ikke nødvendigvis motivert av at kunstneren kan sammenliknes med en vulkan som krakelerer under indre trykk. En kunstner som i raseri driver det modernistiske prosjektet forbi samtidens sperrer og ut i et utforsket landskap der alle farger før eller siden slår ut i en kritthvit fortærende flamme.

Noe slikt ville for øvrig naturligvis også være umulig. Selv om jeg mener å ane muligheten for det, der jeg soser rundt på Kunstnerforbundet og later som jeg har full kontroll over både meg selv og verden rundt meg – noe jeg overhodet ikke har.

Nei, det meste peker på at det som tilsynelatende er en planløs, energisk organisering av fargefelt på et lerret, faktisk er gjennomtenkt og kalkulert.

Utstillingen er også på mange måter arrangert, heller enn kuratert; et maleri befinner seg på et staffeli, en videoprojeksjon er skeivt plassert i et hjørne, en annen video befinner seg på en liten

KALKULERT: Det meste peker på at det som tilsynelatende er en planløs, energisk organisering av fargefelt på et lerret, faktisk er gjennomtenkt og kalkulert, skriver Tommy Olsson.

ALLE FOTO: KUNSTNERFORBUNDET

skjerm plassert på gulvet, en koffert med sirener står i vinduet (det ser ut som noe med potensial til å lage en djevelsk larm, men er typisk nok helt stille), og for å virkelig gni det inn, er et helt

monokromt maleri plassert midt i utstillingen.

Effekten burde være destabiliserende, men er først og fremst bekreftende. Jeg er ikke sikker på om det er kontraproduktivt eller ikke,

siden hovedkomponenten – maleriene – er så langt ute på kartet at alt annet risikerer å bli redusert til *special effects* og *tricks of the trade*. Pedagogiske krykker og holdepunkter å orientere seg etter.

SURE: Theodor Kittelsens håndmalte dører er angivelig sure på de ekspressive maleriene.

For all del, jeg skal ikke utelukke muligheten for at hodet mitt ville sprenget seg selv i filler hvis disse krykkene ikke var til stede. Men potensialet i maleriet ser ut til å være så ubegrenset at man ikke bare må tenke over det faktum at det umulige ikke kan eksistere uten det mulige, men også lure på hvorfor i alle dager en dialog med historien skal prioriteres, når konklusjonen allerede foreligger.

Kunsten kan fint snakke med kunsten – selv om det innebærer en risiko for å ende opp med et lukket kretsløp har det kommet mye viktig ut av slike situasjoner. Kunsten kan også med fordel snakke om kunsten, for hvem ellers skulle snakke om den?

Men her og nå, i denne utstillingen til Christian Tony Norum, er det som om denne samtalen det er lagt til rette

for, ikke helt tar av. Kittelsens dører er sure på de ekspressive maleriene og vil ikke si noe særlig, og fotografiene og videoene har nok med sitt. Sistnevnte er heller ikke helt komfortable med å være forvist til bakkenivå.

Og maleriene alt annet står i et underordnet forhold til, snakker mer om fremtiden enn historien, selv om de

” *Kunsten kan med fordel snakke om kunsten. Hvem ellers skulle snakke om den?*

åpenbart kjenner sin egen historie godt. Kanskje for godt, situasjonen tatt i betraktning. Man aner at veggene av umulighet allerede for lengst er forsert, og at alt faktisk er mulig. Yup, du leste det her først.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no